

різних результатів у реформуванні економічних відносин у житловому будівництві.

В рамках державної програми модернізації житлових будинків Литви, передбачено отримання товариством власників житла гранту від держави в розмірі до 30 % вартості проекту модернізації будинку. Прийняті міськими радами програми «Оновлений будинок - оновлений місто» дозволяють до засобів державного гранту приєднати грант міста в розмірі до 15 % вартості проекту. При цьому товариство повинно мати власних коштів не менше 10 % вартості проекту, а решту відсутню суму може зайняти в банку під гарантію спеціалізованого агентства. Передбачається, що таким чином до 2020 будуть оновлені 70 % старих житлових будинків у Литві.

Проведені дослідження показали, що розв'язання проблеми модернізації житлового фонду перших масових серій має важливе соціально-економічне значення у сфері забезпечення громадян сучасним житлом. Це дасть змогу не тільки підтримати житловий фонд у задовільному стані, знизити розміри втрат через ветхості, але й передбачає значний соціально-містобудівний ефект оновлення житлового середовища, одержання додаткової житлової площі на освоєних міських територіях, а також якісне оновлення самого житла. Економічна ефективність реконструкції житлового фонду особливо яскраво проявляється в умовах становлення ринкових відносин, коли формується вартість землі, різко зростає вартість енергоносіїв, будівельних матеріалів та інших ресурсів, необхідних для ефективного функціонування житлово-комунального господарства.

1. Олійник Н.І. Зарубіжний досвід управління житловим фондом / Н.І. Олійник // Держава та регіони: наук.-вироб. журнал. – Запоріжжя, 2009. – № 3. – С. 212-216. – Серія: Державне управління.

ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ВИХОДУ УКРАЇНСЬКИХ КОМПАНІЙ НА РИНОК ІРО

Котельнікова І.В.

Науковий керівник – Дріль Н.В., асистент

Проведення первинного публічного розміщення акцій є найперспективнішим методом залучення додаткового капіталу для українських компаній, при сучасних економічних умовах. Залучивши кошти шляхом ІРО, компанія фінансує власну діяльність, підвищує власний імідж на міжнародному ринку, та дає поштовх для подальшого розвитку цього напрямку.

Метою статті є освітлення сучасного стану ІРО українських компаній на зарубіжних фондових ринках; формулювання основних проблем ІРО українських компаній; визначення переваг та перспектив ІРО українських компаній.

Дослідженню ІРО присвячені наукові праці українських вчених, серед яких Забарний К.А., Ясінська Т.В., Проник І.С., Корнєєв В.В., Грозний І.С., Коверга С.В. Фищук І.М. та ін. Разом з тим певні аспекти цієї проблеми потребують подальшого дослідження.

ІРО (Initial Public Offering) – публічна пропозиція інвесторам стаття акціонерами компанії, зроблена нею вперше на міжнародній біржі. Компанія прагне продати пакет своїх акцій інвесторам на біржі з метою одержати фінансове вливання для розвитку, і також, щоб за котированнями акцій на біржі визначити свою капіталізацію чи реальну ринкову вартість.

За даними звіту Price Waterhouse Coopers, з 2005 р. по грудень 2013 р. на міжнародних біржах уперше розмістили свої акції 28 українських компаній. Варто зазначити, що жоден первинний випуск акцій не був прямим, що значить, що компанії розміщували свої акції із закордонних філій [1].

Можна констатувати той факт, що Україна, не зважаючи на певний досвід у залученні інвестицій, не може похвалитись значними позитивними змінами. Це зумовлено низкою проблем, які виникають у процесі виходу компаній на міжнародні фондові ринки [2]:

- фінансові затрати, пов'язані з проведенням ІРО;
- складність та тривалість процедури підготовки до ІРО;
- необхідність виконання жорстких вимог (у тому числі щодо розкриття інформації) і, як наслідок, підвищення відкритості компанії;
- необхідність підвищення рівня корпоративного управління;
- залежність від фінансових коливань на міжнародних ринках, що в свою чергу спричиняє фінансову вразливість підприємств.
- брак відповідної нормативно-правової бази та інші.

Разом із недоліками проведення ІРО можна виділити і ряд переваг. До них відносять:

- вихід на міжнародний фондовий ринок;
- забезпечення підвищеної ліквідності акцій компанії, що покращує фінансовий стан компанії;
- визначення реальної вартості компанії та підвищення її капіталізації;
- відсутність боргового тягара, оскільки акціонерне фінансування не створює для компанії ніякого боргового обмеження;

- забезпечення кращих умов для збереження контролю над компанією, зменшення розмивання пакету акцій первинних власників;
- підвищення загального статусу, кредитного рейтингу і престижу компанії, що забезпечує легше налагодження комерційних зв'язків.

До цих пір IPO було для української економіки явищем унікальним. Але, вже в найближчому майбутньому, сподіваються фінансисти – виведення акцій українських компаній на IPO стане чимось звичайним і природним. Найбільш привабливими галузями для проведення IPO стануть: фармацевтика, виробництво товарів повсякденного попиту, машинобудування, телекомунікації, виробництво добрив, банківська сфера.

Проаналізувавши всі недоліки та переваги IPO можна зробити висновок, що кожна компанія повинна прийти до висновку, чи варто їй обирати цей напрямок залучення коштів і чи спроможна вона вийти на міжнародний рівень. На даний момент лише для великих українських компаній IPO є досить перспективним методом залучення значних коштів. Також існує вагома перешкода з боку національного законодавства України, а також висока вартість послуг, пов'язаних з організацією процесу IPO. Але позитивним ефектом використання IPO буде загальне поліпшення макроекономічного становища, розвиток та інтернаціоналізація українського бізнесу.

1. Огляд IPO українських компаній з 2005 р. по серпень 2013 р.: [Електрон. ресурс]: звіт Price Waterhouse Coopers. – Режим доступу: <http://www.pwc.com/ua/ru/services/capital-markets/an-overview-of-ukrainian-ijos.html>

2. Ільченко-Сюйва Л. Ринок первинного публічного розміщення акцій: світовий досвід та українські реалії / Л. Ільченко-Сюйва // Суспільна політика та стратегічний менеджмент: журнал. – Київ, 2008. – № 1. – С. 36-44.

ПРОБЛЕМИ ПІДВИЩЕННЯ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ ДЕПРЕСИВНИХ РЕГІОНІВ УКРАЇНИ

Попенко О.В.

Науковий керівник – Дріль Н.В., асистент

На сьогоднішній день в умовах гострої економічної кризи одним із головних завдань для українських бізнесменів, підприємств та регіонів є підвищення конкурентоспроможності регіонів України та надання можливості депресивним територіям стабілізувати та покращити свій стан. Створення політично стабільної ситуації в країні та ефективно функціонуючої економіки можливі за умови ліквідації кризових явищ, подолання нерівномірності й усунення відсталості у розвитку окремих територій країни. Наявність значних диспропорцій у соціаль-